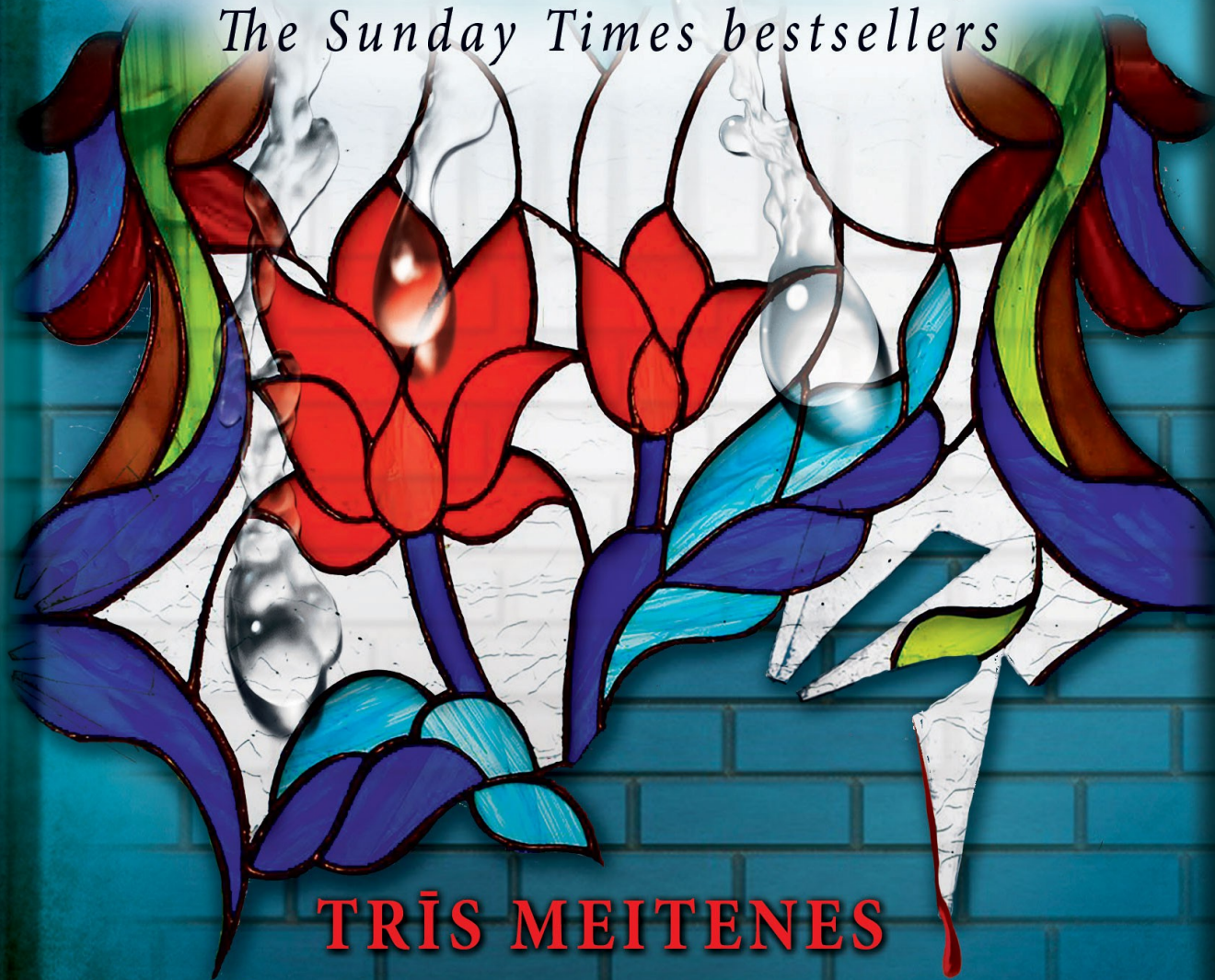

DŽEINA KORIJA

The Sunday Times bestsellers

TRĪS MEITENES

VIENA LABA

OTRA SLIKTA

TREŠĀ MIRUSI

asinsmāsas

STINDZINOŠS PSIHOLOĢISKS TRILLERIS

DŽEINA KORIJA

asinsmāsas

JANE CORRY

blood sisters

DŽEINA KORIJA

asinsmāsas

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Ko 710

Copyright © Jane Corry, 2017
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

Visi tēli un notikumi manās grāmatās ir izdomāti, un
jebkāda līdzība ar reāliem notikumiem un dzīvām vai
mirušām personām ir tikai nejaušība.

Džeinas Korijas romāna “Asinsmāsa”
publicēšanas tiesības pieder
“Apgādam “Kontinents””

No angļu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka dizains Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-882-6

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
“Apgāds “Kontinents””, 2017

MANAM SIRSNĪGAJAM, ASPRĀTĪGAJAM VĪRAM.

KATRA DIENA IR CITĀDA.

UN ARĪ MANIEM FANTASTISKAJIEM BĒRNIEM – UN MILLIJAI,
KURA MAINĪJA MŪSU DZĪVI..

*Jaunas, gluži vai čikstošas skolas kurpes.
Plecu somas lēkā augšā lejā.
Gaišās biželes plīvo.
Divi kāju pāri. Vienas nedaudz lielākas.
"Nāc. Mēs nokavēsim."
Gandrīz klāt. Gandrīz drošībā.
Ietves mala.
Vēl viens kāju pāris.
Nē!
Kliedziens.
Klusums.
Zemē sūcas asinis.
Sūcas un sūcas bez mitas.*

PIRMĀ DAĻA

JAUNĀKĀS ZIŅAS. SAŅEMTA INFORMĀCIJA PAR SLEPKAVĪBU, KAS NOTIKUSI ATKLĀTA TIPI CIETUMĀ LONDONAS PIEVĀRTĒ. SĪKĀKAS DETAĻAS ŠOBRĪD NETIEK ATKLĀTA, TAČU MĒS PAR TO ZIŅOSIM, TIKLĪDZ KAUT KAS BŪS NOSKAIDROTS. TĪKMĒR RADIO 2 PROGRAMMU TURPINA GRUPAS GREAT CYNICS JAUNĀ DZIESMA...

Pirmā nodaļa

2016. gada septembris

Alisona

Uzmanīgi. Nozīme nav izmēram. Nozīme ir asumam. Un leņķim. Asmenim ir viegli jānošvikst, nevis jāskrāpē.

Paceļu zila stikla gabalu tā, lai to aspīdētu no loga krītošā gaisma. Tas ir tādā pašā krāsā kā pudelišu stikls, ko dažkārt var vērot vecmodīgu aptieku plauktos. Glīts, nevainojams griezumš. Nav nekādu asu izvirzījumu, kurus vajadzētu noslīpēt, kas vienmēr ir sarežģīti. Ir tik viegli ieraut stikla drumslas ādā vai drēbēs.

Vai domās.

Un tagad izšķirošā pārbaude. Vai stikls iegulsies svina kontūrā? Mana sirds allaž sāk straujāk pukstēt šajā stadijā, it kā tas būtu dzīvības un nāves jautājums. Patiesām muļķīgi, taču tāda ir sajūta. Ja reiz esmu tikusi tik tālu, tad negribu kļūdīties. Tā nebūs tikai stikla izniekošana vien. Tā būsveltīga laika izniekošana.

Ikvienu dzīves sekunde ir dārga. Un es to ļoti labi apzinos.

– Vai palīdzēsiet man, Beikeres kundze?

– Patiesībā jaunkundze, – es saku, paceldama galvu no sava modeļa. – Un, lūdzu, sauciet mani par Alisonu.

Vairums manu skolēnu ir vecāki par šo, kurš šobrīd stāv manā priekšā. Arī mazāki augumā. Viņš ir pamatīgs, lai arī nav drukns. Minu, ka droši vien sešarpus pēdas. Apmēram trīs collas garāks par mani.

Bērnībā es tiku nežēlīgi ķircināta par to, ka esmu visgarākā klasē. Dariju visu iespējamo, lai sarautos, taču nekas nesanāca. "Stāvi taisni," mana mamma lūdās. Viņa gribēja labu, taču mana vienīgā vēlēšanās bija saplūst ar pūli, kļūt nemanāmai. Lai noslēptu savu pārāk lielo degunu (mamma to laipni dēvēja par "klasisku"), savas dubļu brūnās brillēs biezos ietvaros un vilciena sliedēm līdzīgās ortodontiskās skavas. Kamēr manai nevainojami veidotajai māsai piemita iekšēja pašapziņa, kas viņu izcēla gluži dabiski.

Tagad esmu uzzinājusi, ka mans garums nozīmē arī dažas priekšrocības. Garas meitenes var iznest drēbes, kas citām nepiestāv. Pieņemties svarā par kādu mārčiņu vai divām tā, lai neviens to nemanītu. Un tomēr katru reizi, uzlūkojot savu atspulgu spogulī vai veikala skatlogā, man tiek atgādināts, lai es nolaistu zemāk savus uzkrītošos plecus. Mana māsa mēdza tos saukt par "noļukušiem eņģeļa spārnēm".

Tik ironiski.

Vīrietis, kurš man uzdevis jautājumu, nav nedz jauns, nedz vecs. Tā ir vēl viena īpašība, kas mums abiem ir kopīga. Jo vairāk laika paiet, jo mazāk es vēlos iztēloties savu gadu skaitli. Tas liek man krist panikā par visu to, ko manuprāt, jau būtu vajadzējis izdarīt līdz šim brīdim, bet kas nez kāpēc nav īstenojies.

Patiesībā šī ir vienīgā vieta, kur vecumam nav nozīmes. Te svarīga ir droša roka. Varbūt kādam vitrāžu veidošana atgādina nekaitīgu nodarbošanos. Tomēr nelaimes gadījumi mēdz notikt.

Un es to ļoti labi zinu.

– Īsti neatceros, ko jūs teicāt par svina iestiepšanu.

Vīrieša balss ir zema, un tā iespraucas manās domās. Viņam ir laba izruna, kas liecina par dārgu izglītību. Viņš ir aizrautīgs. Nav daudz vīriešu, kas pieteiktos šiem iknedēļas kursiem, kurus es vadu vietējā koledžā. Kad šis konkrētais audzēknis pirms nedēļas ieradās uz pirmo nodarbību es uzreiz sajutu neomulīgu kņudoņu. Un jūtu to vēl aizvien.

Tas nav viņa ciešā skatiena vai gudro jautājumu dēļ. Pie vainas nav arī pašapziņa, ar kādu viņš rīkojas ar stiklu, lai arī šis ir nodarbības iesācējiem. Tāpat to nepanāk viņa vārds – Klaivs Bleks –, kam piemīt autoritatīva simetrija, un tas liecina, ka viņa vecāki par to ir labi padomājuši. Un pat ne maniere, kādā viņš izrunā “Alisona”, it kā mans vārds viņam liktos drīzāk intriģējošs, nevis ikdienišķs.

To panāk tas viss kopā. Un vēl kaut kas cits, ko es ne spēju izskaidrot. Gadu gaitā esmu iemācījusies uzticēties savai intuīcijai. Un šobrīd tā man liek uzmanīties.

Ar aizsargcimdiem, kas ir obligāti visiem dalībniekiem, tāpat kā priekšauts, es paņemu plānu, mazliet sašķobītu sviņa gabalu, apmēram pēdu garu. Tas man allaž atgādina sudrabainu lakricas nūjiņu – mana māsa tādas mēdza pirkt stūra veikaliņā atpakaļceļā no mājām.

Izslēdz to. Abstrahējies.

Aši pasniedzu Klaivam knaibles.

– Saņemiet vienu gabaliņu – knaibļu platajai malai ir jāatrodas virspusē – un pavelciet. Es darīšu to pašu otrā pusē. Paliiecieties uz priekšu. Tieši tā.

– Apbrīnojami, kā tas izstiepjas divreiz garāks! – viņš nosaka tādā tonī, kādu dažkārt esmu dzirdējusi bērniem.

– Neticami, vai ne? – noelšas vēl kāds, visiem audzēkņiem sastājoties apkārt. Man patīk šādi brīži. Aizrautība ir lipīga.

Paņemu citu slīpējamo nazi. Jocīgākais ir tas, ka jau kopš

bērnības esmu bijusi neveikla. Un tomēr tieši šajā jomā nekad nekļūdos.

– Pakustiniet asmeni no vienas puses uz otru un tad laidiet lejā, – es saku. – Vai kāds grib pamēģināt?

Tišām adresēju šo jautājumu sievietei ar zirga ģīmi, kura ir apmeklējusi vairākus manis vadītos kursus. Reiz viņa pat piedāvājās uzrakstīt pozitīvu komentāru manā feisbuka lapā un jutās manāmi vilusies, kad atzinos, ka man tāda nav.

– Vai jums tā nav vajadzīga, lai reklamētu savu darbu? – viņa neticīgi jautāja.

Es toreiz nevēriģi paraustīju plecus, cenzdamās noslēpt patieso iemeslu.

– Es iztiekū bez tās.

Nodarbība beidzas (“Ta-rā!” pamāj Berila, kurai “briesmīgi patīk nākt šurp”), taču vīrietis ar izkopto balsi vēl aizvien kavējas. Klusībā esmu viņu nodēvējusi par Svina vīru un apspiežu smaidu, tāpēc ka tas darbojas abos līmeņos. Viņš ir garš. Slaidis. Gludi skuvies. Ar spēcīgu zoda līniju. Plūdēns. Droši vien neparedzams. Tieši tāpat kā materiāls, ar kuru mēs strādājam.

Pieredze rāda, ka vienmēr ir kāds audzēknis, kurš negrib doties projām un prasa: “Vai drīkstu uzdot vēl pēdējo jautājumu?” Tomēr šis mani dara nervozu.

– Es tikai prātoju, – viņš saka. Tad viņš uz brīdi apklust, nolūkodamies uz manu zeltnesi. (Esmu ievērojusi, ka viņējais arī ir bez gredzena.) – Vai jūs gadījumā neesat izsalkusi?

Viņš nevēriģi iesmejas, it kā apzinādamies, ka izturējies mazliet pārdroši šajās neilgajās attiecībās, kurās es esmu skolotāja, bet viņš – audzēknis.

– Nezinu, kā jūs, – viņš piebilst, – taču man neatlika laika paēst pēc darba, pirms devos šurp.

Viņa roka runājot ieslīd kabatā. Uz mana skausta izspie-